

ZARZĄDZANIE INFORMACJĄ PUBLICZNĄ W SPÓŁKACH KOMUNALNYCH

Paweł Cichowski

Politechnika Częstochowa
Wydział Zarządzania
(uczestnik studiów doktoranckich)

Streszczenie: Artykuł poświęcony został zarządzaniu informacją publiczną w spółkach komunalnych. W pierwszej części publikacji zwrócono uwagę na istotę spółek komunalnych, które stanowią podmioty tworzone przez jednostki samorządu terytorialnego w celu realizacji zadań użyteczności publicznej, a tym samym podmioty będące dysponentem informacji publicznej. Podjęto jednocześnie próbę wyjaśnienia, czym jest informacja publiczna w świetle obowiązującej regulacji prawnej. W dalszej części wskazano na konieczność prawidłowego zarządzania informacją publiczną przez spółki komunalne. Omówiono w szczególności zasady, na jakich odbywać się powinno to zarządzanie, a tym samym zasady udostępniania informacji publicznej, jak i ewentualnej odmowy w tym zakresie. Zwrócono uwagę na sankcje, jakie grożą podmiotom reprezentującym spółki komunalne w przypadku wadliwego zarządzania informacją publiczną znajdującą się w dyspozycji spółki. W artykule omówiono także wyniki badania przeprowadzonego wśród pracowników wybranych spółek komunalnych o różnym przedmiocie działalności, mających siedzibę na terenie województwa śląskiego. Badanie przybrało formę kwestionariusza ankietowego. Celem badania było w szczególności ustalenie wpływu wykonywania obowiązków w zakresie dostępu do informacji publicznej przez spółki komunalne na wykonywanie przez nie podstawowych obowiązków związanych z realizacją zadań użyteczności publicznej. Konkluzje artykułu odnoszą się do znaczenia prawidłowego zarządzania informacją publiczną.

Słowa kluczowe: informacja publiczna, sektor publiczny, spółka komunalna, zadania publiczne, zarządzanie informacją publiczną

DOI: 10.17512/znpcz.2018.3.02

Wprowadzenie

Samorząd terytorialny realizuje szereg zadań publicznych służących zaspokajaniu potrzeb wspólnoty samorządowej. Rola samorządu terytorialnego w tym zakresie określona została przez prawodawcę już w przepisach samej Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., a w szczególności w jej art. 166. Z przepisu tego wynika, iż samorząd może realizować powierzone mu zadania jako zadania własne oraz zadania zlecone. W związku z ich realizacją samorząd zobowiązany jest stosować się do zasad przewidzianych zarówno w Konstytucji, jak i w ustawodawstwie zwykłym (Banaszak 2012).

Zgodnie z art. 164 ust. 1 i 3 Konstytucji podstawową jednostką samorządu terytorialnego jest gmina, która wykonuje wszystkie zadania samorządu terytorialnego

niezastrzeżone dla innych jednostek samorządu terytorialnego. Tym samym można stwierdzić, że w regulacji Konstytucji ustanowiono domniemanie właściwości gminy w zakresie realizacji zadań samorządu terytorialnego (Safian, Bosak (red.) 2016).

Szczegółową regulację odnoszącą się do pozycji ustrojowej gminy zawiera zaś Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Z ustawy tej wynika w szczególności, że gmina dysponuje podwójną podmiotowością, a mianowicie publicznoprawną i cywilnoprawną. To wpływa z kolei niewątpliwie na jej samodzielność, która może podlegać ochronie sądowej (Hauser, Niewiadomski (red.) 2011). W art. 7 przywołanej ustawy określone zostały również przykładowe zadania własne gminy w zakresie zaspokajania potrzeb wspólnoty. Wśród nich wymienić można m.in. sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody oraz gospodarki wodnej, lokalnego transportu drogowego i edukacji publicznej czy też gospodarki nieruchomościami (zob.: Dziadkiewicz, Pabian 2017).

Z kolei w Ustawie z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej ustawodawca wprowadził pojęcie gospodarki komunalnej, które obejmuje w szczególności zadania o charakterze użyteczności publicznej, których celem jest bieżące i nieprzerwane zaspokajanie zbiorowych potrzeb ludności w drodze świadczenia usług powszechnie dostępnych.

Realizacja ciężących na gminie obowiązków następować może poprzez wykorzystanie różnych form prawnych.

Co istotne, obok obowiązków związanych z wykonywaniem wskazanych zadań na gminie spoczywają również obowiązki w zakresie zapewniania dostępu do informacji publicznej pozostającej w jej dyspozycji, zgodnie z Ustawą z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (por.: Bogdanov 2016).

Kwestii dostępu do informacji publicznej poświęcone zostało badanie przeprowadzone w związku z przygotowaniem niniejszego artykułu. Jego celem było w szczególności ustalenie wpływu wykonywania obowiązków w zakresie zapewnienia dostępu do tejże informacji przez spółki komunalne na wykonywanie przez nie podstawowych obowiązków związanych z realizacją zadań użyteczności publicznej, które powierzone zostały im przez gminy. Analizie poddano również kwestię znajomości podstawowej regulacji prawnej dotyczącej prawa do informacji publicznej przez pracowników spółek komunalnych. Badanie przybrało formę kwestionariusza ankietowego i przeprowadzone zostało wśród pracowników spółek komunalnych mających siedziby na terenie województwa śląskiego. Podkreślenia wymaga fakt zróżnicowanego przedmiotu działalności spółek objętych badaniem.

Spółka komunalna jako forma realizacji zadań publicznych

Zgodnie z art. 9 ust. 1 i 3 ustawy o samorządzie gminnym w celu wykonywania zadań gmina może tworzyć jednostki organizacyjne, a także zawierać umowy z innymi podmiotami, w tym z organizacjami pozarządowymi. Mając zaś na uwadze art. 2 ustawy o gospodarce komunalnej, wskazać trzeba, że gospodarka komunalna może być prowadzona przez gminy w szczególności w formach samorządowego zakładu budżetowego lub spółek prawa handlowego (zob.: Dziadkiewicz

2015; Dolewka 2017). W ramach tej ostatniej formy wyróżnić można z kolei, mając na względzie art. 9 ust. 1 ustawy o gospodarce komunalnej, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz spółki akcyjne, które gminy mogą tworzyć, a także do których mogą przystępować. Spółki te określane są powszechnie mianem tzw. spółek komunalnych. Nadmienić należy także, iż w literaturze zwraca się uwagę, że wymienienie w powyższym przepisie tychże spółek kapitałowych oznacza, że stanowią one jedyne dopuszczone przez ustawodawcę formy spółek, które mogą wykorzystane zostać przez gminy dla realizacji gospodarki komunalnej (Modras 2004). Nie znajdują zatem tutaj wykorzystania wszystkie rodzaje spółek prawa handlowego (Banasiński, Jaroszyński 2017).

Co do zasady przez spółkę komunalną rozumie się spółkę, w której 100% udziałów bądź akcji stanowi własność gminy. Jednak nadmienić trzeba, że pojęcie to nie występuje w polskim porządku prawnym (Dolewka 2017, s. 60).

Z uwagi na ramy objętościowe niniejszego artykułu brak jest możliwości szczegółowego omówienia zagadnień ustrojowych spółek komunalnych. Wspomnieć trzeba jednak w tym miejscu, że podstawowe kwestie w tym zakresie reguluje Ustawa z dnia 15 września 2000 r. *Kodeks spółek handlowych*, ze zmianami wynikającymi z ustawy o gospodarce komunalnej.

Nadto zwrócić należy uwagę, że spółka komunalna posiada osobowość prawną. Tym samym ponosi ona samodzielną odpowiedzialność za zaciągnięte przez nią zobowiązania, a odpowiedzialność gminy w tym zakresie zostaje ograniczona do wniesionego wkładu (Modras 2004).

Spółka komunalna jako dysponent informacji publicznej

W związku z realizacją zadań publicznych spółki komunalne wykorzystują środki publiczne oraz mienie należące do gminy, przez którą spółka została utworzona. Nadto kapitał spółek komunalnych pokryty został z majątku publicznego. Obrazuje to przykładowo spółka komunalna utworzona przez gminę w celu zaspokajania potrzeb mieszkaniowych na jej obszarze. Tego rodzaju spółka wykorzystuje do swojej działalności zasób mieszkaniowy gminy, a za zarządzanie tymże zasobem otrzymuje odpowiednie wynagrodzenie.

W konsekwencji spółki komunalne dysponują tzw. informacją publiczną w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej i powinny zarządzać tą informacją w sposób prawidłowy. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 *in principio* przywołanej ustawy informacją publiczną stanowi każda informacja o sprawach publicznych. W literaturze przyjmuje się zaś, że sprawą publiczną jest „działalność zarówno organów władzy publicznej, jak i wskazanych wcześniej samorządów oraz osób i jednostek organizacyjnych w zakresie wykonywania zadań władzy publicznej oraz gospodarowania mieniem publicznym, czyli mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa” (cyt. za: Kamińska, Rozbicka-Ostrowska 2016). Z kolei w sądownictwie administracyjnym wskazuje się jeszcze szerzej, iż sprawami publicznymi będą „sprawy związane z istnieniem i funkcjonowaniem określonej wspólnoty publicznoprawnej” (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 stycznia 2018 r.). Nie ulega zatem wątpliwości, iż zakres pojęcia infor-

macji publicznej jest bardzo szeroki. Dla ustalenia, czy dana informacja ma walor informacji publicznej, konieczna jest każdorazowa dokładna weryfikacja stanu faktycznego sprawy (Cybulska 2014).

Mając na uwadze powyższe, w celu wskazania, czym jest informacja publiczna i jakie konkretnie dane mają walor tego rodzaju informacji, odnieść trzeba się do doktryny prawa administracyjnego oraz orzecznictwa sądów administracyjnych. W związku z wątpliwościami w tym zakresie doszło bowiem do licznych sporów sądowo-administracyjnych, w wyniku których wojewódzkie sądy administracyjne oraz Naczelny Sąd Administracyjny wypowiedziały się, czy w świetle ustalonego stanu faktycznego i prawnego, konkretne informacje lub dane posiadały walor informacji publicznej.

W orzecznictwie sądownictwa administracyjnego znaleźć można przede wszystkim liczne ogólne definicje informacji publicznej. Przykładowo przywołać można definicję przyjętą przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku, zgodnie z którą informacją publiczną jest „każda wiadomość wytworzona przez władze publiczne i odnosząca się do władz publicznych, a także wytworzona lub odnosząca się do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa” (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 6 marca 2018 r.).

Zatem w omawianej kwestii decydujące znaczenie mają dwa elementy: podmiotowy i przedmiotowy. Pierwszy z nich odnosi się do tego, iż dysponent informacji zalicza się do władz publicznych lub wykonuje zadania publiczne. Z kolei element przedmiotowy odnosi się do okoliczności, iż dana informacja dotyczy realizacji przez wskazane podmioty spraw związanych z zadaniami publicznymi (Szustakiewicz 2016).

Jednak nadmienić należy w tym miejscu, iż słusznie podkreśla się w literaturze, że wytworzenie informacji przez władze publiczne nie powoduje automatycznie, że staje się ona informacją publiczną. Dla uzyskania tej cechy informacja powinna dotyczyć spraw publicznych (Szustakiewicz 2016).

Mając na uwadze tematykę niniejszego artykułu, przywołać można w tym miejscu również przykładowe orzeczenia sądów administracyjnych, które odnoszą się do informacji będących w dyspozycji spółek komunalnych:

1. „Informacja dotycząca gospodarki odpadami, w tym selekcji odpadów, stanowi informację publiczną [...]. Informacje o tym, które podmioty zadeklarowały selektywny sposób zbiórki odpadów, stanowią dane publiczne [...]” (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 marca 2017 r.).
2. „Szpital wykonuje zadania publiczne związane z ochroną zdrowia finansowane ze środków publicznych i z tego powodu obywatele mogą żądać udostępnienia informacji o działalności szpitala także w zakresie dotyczącym zawartych z lekarzami umów wykonujących na ich podstawie te zadania [...]” (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 21 lutego 2017 r.).
3. „Umowy cywilnoprawne, dotyczące dysponowania (gospodarowania) majątkiem publicznym, stanowią informację publiczną [...]” (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 6 marca 2018 r.).

4. „Niewątpliwie wynagrodzenie osób pełniących funkcje publiczne stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej” (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 17 listopada 2016 r.).
 5. „Wynagrodzenia osób zatrudnionych w spółce komunalnej wydatkowane są ze środków publicznych. Stąd też wydatkowanie środków publicznych przez spółkę komunalną stanowi informację publiczną” (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 10 października 2016 r.; zob.: Dziadkiewicz 2016).
 6. „[...] Informację publiczną stanowią również kwoty wypłaconych nagród, konkretnie wymienionych z imienia i nazwiska pracowników organu, z tym zastrzeżeniem, że pełnią oni funkcje publiczne” (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 24 stycznia 2017 r.).
 7. „Wzory identyfikatorów upoważniających do kontroli biletów uznane zostały w orzecznictwie sądów administracyjnych za informację publiczną” (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 sierpnia 2016 r.).
 8. „Jeżeli funkcjonariusz publiczny może pracować tylko do określonego wieku, to informacja o dacie jego urodzenia jest jak najbardziej związana z pełnioną przez niego funkcją i z tego powodu nie podlega ochronie” (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 lipca 2016 r.).
- Jednakże podkreślenia wymaga, iż przywołane wyżej rozstrzygnięcia dotyczyły konkretnego stanu faktycznego. Dlatego też w każdym innym przypadku udostępnienie podobnych informacji poprzedzone powinno zostać dokonaniem przez spółkę wnikliwej analizy sprawy, w szczególności w oparciu o regulację ustawy o dostępie do informacji publicznej i ograniczeń w niej przewidzianych, a które umówione zostaną w dalszej części artykułu.

Zasady i formy udostępniania informacji publicznej będącej w dyspozycji spółki komunalnej

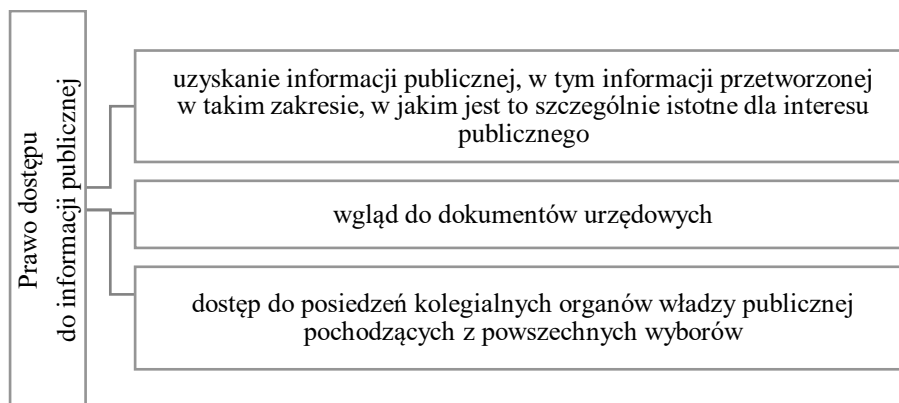
Fakt dysponowania informacją publiczną przez spółki komunalne oraz istota tej informacji obligują spółki do prawidłowego zarządzania informacją publiczną, w tym do jej udostępniania uprawnionym podmiotom. Właściwe zarządzanie informacją publiczną niewątpliwie wpływa zaś na poprawę jakości zarządzania w administracji publicznej. Natomiast poprawa w tym zakresie jest w coraz większym stopniu oczekiwana przez społeczeństwo (Bogdanov 2016, s. 70).

Zgodnie z art. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej każdemu przysługuje, z zastrzeżeniem art. 5 ustawy, prawo dostępu do informacji publicznej. Co istotne, od osoby wykonującej prawo do informacji publicznej nie wolno żądać wykazania interesu prawnego lub faktycznego. Z regulacji tej wynika zatem, iż zakres podmiotowy prawa do informacji publicznej jest bardzo szeroki. Wśród uprawnionych wskazać można zarówno osoby fizyczne, jak i osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej. Nadto zaznaczyć trzeba, że uprawnienie to przysługuje tak obywatelom polskim, jak i obywatelom innych państw czy też bezpaństwowcom (Bidziński, Chmaj, Szustakiewicz 2018).

Wątpliwości budzi natomiast kwestia przysługiwania omawianego prawa osobom niepełnoletnim lub ubezwłasnowolnionym (zob.: Bidziński, Chmaj, Szustakiewicz 2018).

Nadmienić w tym miejscu trzeba, że prawo do informacji publicznej jest prawem konstytucyjnym. Regulacja w tym zakresie zawarta została już w normach samej Konstytucji RP.

Z regulacji art. 3 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej wynika, że prawo do informacji publicznej obejmuje trzy formy, które przedstawione zostały na *Rysunku 1*.

Rysunek 1. Prawo dostępu do informacji publicznej – formy

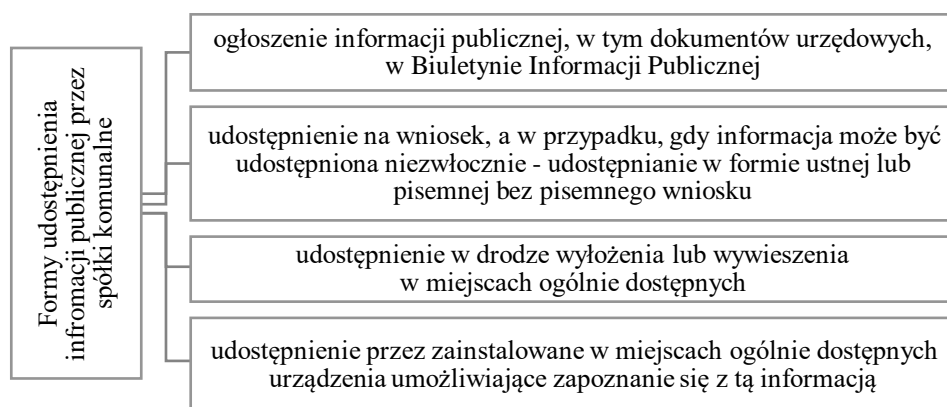
Źródło: Opracowanie własne

Z kolei zgodnie z art. 3 ust. 2 tejże ustawy prawo do informacji publicznej obejmuje uprawnienie do niezwłocznego uzyskania informacji publicznej zawierającej aktualną wiedzę o sprawach publicznych.

Z oczywistych względów uprawnienie w zakresie dostępu do posiedzeń kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów nie znajdzie praktycznego zastosowania w stosunku do spółek komunalnych.

Wskazane wyżej uprawnienie do informacji publicznej wiąże się ściśle z obowiązkiem dysponenta tej informacji w zakresie jej udostępnienia. Przykładem tego rodzaju dysponenta, co wynika już z powyższych rozważań, są niewątpliwie spółki komunalne, a precyzyjniej – podmioty je reprezentujące. Potwierdzenie znajduje to w art. 4 ust. 1 pkt 4 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Zgodnie bowiem z tym przepisem obowiązane do udostępniania informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, w szczególności podmioty reprezentujące państwowe osoby prawne albo osoby prawne samorządu terytorialnego oraz podmioty reprezentujące inne państwowe jednostki organizacyjne albo jednostki organizacyjne samorządu terytorialnego.

Udostępnienie informacji publicznej przez spółki komunalne może nastąpić w formach określonych w art. 7 ustawy o dostępie do informacji publicznej, które przedstawione zostały na *Rysunku 2*.

Rysunek 2. Udostępnienie informacji publicznej przez spółki komunalne – formy

Źródło: Opracowanie własne

Co również istotne, na spółkach komunalnych spoczywa obowiązek zapewnienia uprawnionym podmiotom kopiowania informacji publicznej albo jej wydruku lub przesłania albo przeniesienia na odpowiedni powszechnie stosowany nośnik.

Nadmienić trzeba, iż z oczywistych względów do spółek komunalnych zastosowania nie znajdują inne formy udostępnienia informacji publicznej, które przewidziane zostały w ustawie o dostępie do informacji publicznej.

Ustawodawca przewidział, że dostęp do informacji publicznej jest bezpłatny (art. 7 ust. 2 ustawy), z zastrzeżeniem jednak regulacji art. 15 ustawy. Ten ostatni przewiduje zaś, że jeżeli w wyniku udostępnienia informacji publicznej na wniosek podmiot obowiązany do udostępnienia ma ponieść dodatkowe koszty związane ze wskazanym we wniosku sposobem udostępnienia lub koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku, podmiot ten może pobrać od wnioskodawcy opłatę w wysokości odpowiadającej tym kosztom. W tym przypadku podmiot zobowiązany w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku powiadomi wnioskodawcę o wysokości opłaty. Udostępnienie informacji zgodnie z wnioskiem następuje po upływie 14 dni od dnia powiadomienia wnioskodawcy, chyba że wnioskodawca dokona w tym terminie zmiany wniosku w zakresie sposobu lub formy udostępnienia informacji albo wycofa wniosek.

Obciążenie podmiotu korzystającego z prawa dostępu do informacji publicznej ma niewątpliwie uznaniowy charakter. Tym samym na spółkach komunalnych spoczywa obowiązek dokonania wnikliwej analizy, czy obciążenie opłatą jest w konkretnym przypadku uzasadnione, a jeśli tak, to w jakiej wysokości opłatę tę należy ustalić (zob.: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 28 września 2017 r.). Nie może ująć w tym miejscu uwadze, że opłata za udostępnienie informacji publicznej powinna odpowiadać kosztom rzeczywistym, realnym i adekwatnym do kosztów poniesionych przez spółkę (zob.: Rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Małopolskiego z dnia 18 września 2015 r.).

W przypadku nieuiszczenia właściwej opłaty spółki komunalne nie są uprawnione do dokonania odmowy udostępnienia żądanej informacji czy też pozostawie-

nia wniosku bez rozpoznania (zob.: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 19 października 2017 r.).

Ustawa o dostępie do informacji publicznej zawiera również precyzyjną regulację w zakresie terminu, w którym nastąpić powinno udostępnienie informacji publicznej na wniosek. Zgodnie z art. 13 ustawy powinno ono nastąpić bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku. Natomiast jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w tym terminie, konieczne jest powiadomienie w tym terminie wnioskodawcy o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni się informację, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia wniosku. W przypadku zaniechania w tym zakresie spółka naraża się na zarzut beczynności.

Art. 14 ustawy o dostępie do informacji publicznej przewiduje, że udostępnienie informacji publicznej na wniosek następuje w sposób i w formie zgodnym z wnioskiem, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje podmiot obowiązany do udostępnienia, nie umożliwiają udostępnienia informacji w sposób i w formie określonych we wniosku. W tym przypadku należy powiadomić pisemnie wnioskodawcę o przyczynach braku możliwości udostępnienia informacji zgodnie z wnioskiem i wskazać, w jaki sposób lub w jakiej formie informacja może być udostępniona niezwłocznie. W takim przypadku, jeżeli w terminie 14 dni od powiadomienia wnioskodawca niełoży wniosku o udostępnienie informacji w sposób lub w formie wskazanych w powiadomieniu, postępowanie o udostępnienie informacji umarza się.

Udostępnienie informacji publicznej przez spółki komunalne następuje w formie tzw. czynności materialno-technicznej (Kamińska, Rozbicka-Ostrowska 2016).

Nadmienić można w tym miejscu, że w orzecznictwie zwraca się uwagę, iż „Niesprecyzowane wnioski o informacje, zawierające sformułowania chaotyczne, nielogiczne, wadliwe językowo itp. – obiektywnie niepozwalające ustalić treści żądania wnioskodawcy – nie stanowią wniosków o informację publiczną [...], a w rezultacie nie podlegają rozpatrzeniu w jej trybie” (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 25 lipca 2017 r.).

Wydaje się nadto, że spółka komunalna będzie zobowiązana do udostępnienia żądanej informacji wyłącznie w przypadku, gdy ta nie została już udostępniona i nie funkcjonuje już w obiegu publicznym (zob.: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 6 października 2011 r.).

Rozważając kwestię udostępnienia informacji publicznej, wskazać trzeba nadto, że może dojść do sytuacji, w której spółki komunalne będą dysponować informacją publiczną, jednakże jej udostępnienie podmiotowi uprawnionemu nie będzie możliwe, a to z uwagi na przewidziane przez ustawę ograniczenia. Najważniejszą regulację w tym zakresie zawiera art. 5 ustawy o dostępie do informacji publicznej, który przewiduje, że prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych. Prawo to podlega ograniczeniu również ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy. Ograniczenie to nie dotyczy jednak informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym

o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji, oraz w przypadku, gdy osoba fizyczna lub przedsiębiorca rezygnują z przysługującego im prawa. Prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o przymusowej restrukturyzacji.

Z uwagi na ramy objętościowe niniejszego artykułu brak jest jednak możliwości szczegółowego omówienia przesłanek warunkujących odmowę udostępnienia informacji publicznej. Podkreślić trzeba, że w każdym przypadku spółki komunalne dokonać powinny weryfikacji żądania wnioskodawcy w kontekście ograniczeń wynikających z przywołanej regulacji.

W sytuacji, gdy w wyniku dokonanej analizy dojdzie do ustalenia, że zachodzą przesłanki warunkujące odmowę udostępnienia informacji publicznej, zastosowanie znajdzie regulacja art. 16 w zw. z art. 17 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Zgodnie z pierwszym z przywołanych przepisów odmowa udostępnienia informacji publicznej oraz umorzenie postępowania o udostępnienie informacji w przypadku określonym w art. 14 ust. 2 przez organ władzy publicznej następują w drodze decyzji. Do decyzji stosuje się przepisy *Kodeksu postępowania administracyjnego* (k.p.a.), z tym, że: 1) odwołanie od decyzji rozpoznaje się w terminie 14 dni; 2) uzasadnienie decyzji o odmowie udostępnienia informacji zawiera także imiona, nazwiska i funkcje osób, które zajęły stanowisko w toku postępowania o udostępnienie informacji, oraz oznaczenie podmiotów, ze względu na których dobra, o których mowa w art. 5 ust. 2, wydano decyzję o odmowie udostępnienia informacji. Z kolei art. 17 ustawy stanowi, iż do rozstrzygnięć podmiotów obowiązanych do udostępnienia informacji, niebędących organami władzy publicznej, o odmowie udostępnienia informacji oraz o umorzeniu postępowania o udostępnienie informacji przepisy art. 16 stosuje się odpowiednio. Wnioskodawca może wystąpić do tego podmiotu o ponowne rozpatrzenie sprawy. Do wniosku stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołania.

Jak wynika z powyższego, w przypadku odmowy udostępnienia informacji publicznej na spółki komunalne nałożony został obowiązek wydania odpowiedniego aktu administracyjnego. To wiąże się zaś z przeprowadzeniem odpowiedniej procedury administracyjnej w oparciu o regulację *Kodeksu postępowania administracyjnego* z modyfikacjami wskazanymi w ustawie o dostępie do informacji publicznej. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie przyjął wprawdzie, że od podmiotów niebędących organami władzy publicznej nie jest wymagana rygorystyczna forma orzeczeń, z jakimi mamy do czynienia w przypadku organów administracji publicznej, to jednak rozstrzygnięcia te muszą posiadać elementy niezbędne dla decyzji administracyjnej, przewidziane we wspomnianym *Kodeksie* (zob.: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2017 r.).

W odniesieniu do stosowania regulacji *Kodeksu postępowania administracyjnego* w sprawach dostępu do informacji publicznej należy podkreślić także, że przyjmuje się, iż „Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (tekst jednolity Dz.U. 2014 poz. 782) określa własne zasady i tryb udostępniania informacji publicznych i w tym zakresie nie stosuje się k.p.a. Przepisy tego *Kodeksu* mają jedynie określone zastosowanie, o czym stanowi art. 16 i 17

ustawy o dostępie do informacji publicznej, w przypadku wydania decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej lub o umorzeniu postępowania o udostępnienie takiej informacji” (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 września 2012 r.).

Od rozstrzygnięcia wydanego przez spółkę komunalną w zakresie odmowy udostępnienia informacji publicznej stronie przysługuje wniosek do spółki komunalnej o ponowne rozpatrzenie sprawy. W przypadku jego wniesienia spółka zobowiązana jest przeprowadzić odpowiednią procedurę i wydać kolejne rozstrzygnięcie w formie decyzji administracyjnej, w której może podtrzymać swoje dotychczasowe stanowisko lub też uchylić uprzednią decyzję i udostępnić informację. W tym zakresie odpowiednie zastosowanie znajdzie również regulacja *Kodeksu postępowania administracyjnego*.

Co istotne, w sprawach dostępu do informacji publicznej istnieje możliwość wniesienia skargi do sądu administracyjnego na rozstrzygnięcie spółki wydane w wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy. W przypadku wniesienia tego rodzaju skargi spółki zobowiązane są do zastosowania regulacji Ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi*, z modyfikacjami przewidzianymi w art. 21 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Tym samym na spółkach ciąży obowiązek przekazania sądowi administracyjnemu akt i odpowiedzi na skargę w terminie 15 dni od dnia otrzymania skargi. Zaniechanie w tym zakresie może narazić podmiot reprezentujący spółkę na ukaranie go grzywną przez sąd administracyjny w trybie art. 55 § 2 *Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (zob.: Bidziński, Chmaj, Szustakiewicz 2018).

W odniesieniu do działań, jakie podjąć powinna spółka komunalna w związku ze skierowaniem do niej wniosku o udostępnienie informacji publicznej, nie może ująć również uwadze, że możliwe jest zaistnienie sytuacji, w której spółka nie dysponuje informacją żadaną przez wnioskodawcę. W takim przypadku spółka powinna wyłącznie zawiadomić wnioskodawcę, że nie posiada żądanej informacji (Kamińska, Rozbicka-Ostrowska 2016).

Podobnie postąpić powinna spółka w przypadku, gdy wprawdzie dysponuje żadaną przez wnioskodawcę informacją, jednakże informacja ta nie będzie posiadała waloru informacji publicznej. Tego rodzaju sytuacja nie będzie zaś rzadka. W judykaturze sądów administracyjnych znaleźć można liczne rozstrzygnięcia, z których wynika, iż żądana informacja nie posiadała waloru informacji publicznej. Przykładowo wskazać można następujące rozstrzygnięcia:

1. „Informacja w zakresie listy pracowników, niebędących osobami sprawującymi funkcje publiczne, nie wiąże się bezpośrednio z funkcjonowaniem i trybem działania podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy [...] i nie jest informacją o sprawach publicznych” (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 października 2015 r.).
2. „1. Imię i nazwisko kontrolera biletów nie stanowi informacji publicznej i wobec tego nie wchodzi w zakres przedmiotowy ustawy [...], co w konsekwencji uniemożliwia zastosowanie tej ustawy w tym zakresie. 2. Kontrolera biletów nie można uznać ani za »funkcjonariusza publicznego«, ani za osobę pełniącą

»funkcje publiczne«” (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2016 r.).

Nadto przywołać można również wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 grudnia 2017 r., w którym wskazano, iż „Nie można podzielić stanowiska, że w zasadzie każda informacja w jakikolwiek sposób dotycząca podmiotu wykonującego zadania publiczne, tj. wytworzona przez taki podmiot i znajdująca się w jego posiadaniu, stanowi informację publiczną w rozumieniu u.d.i.p. [...]. Dla uznania informacji za publiczną w rozumieniu u.d.i.p. konieczne jest wykazanie, że informacja ta dotyczy bezpośrednio działalności publicznej spółki” (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 grudnia 2017 r.).

Omawiając kwestię obowiązków spoczywających na spółkach komunalnych w zakresie dostępu do informacji publicznej, nie można pominąć również regulacji art. 23 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Przepis ten przewiduje bowiem sankcje karne dla podmiotów reprezentujących spółki komunalne na wypadek naruszenia spoczywających na nich obowiązków w zakresie dostępu do informacji publicznej. Ustawodawca przewidział bowiem, że kto – wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi – nie udostępnia informacji publicznej, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Co istotne, sankcje te znajdują zastosowanie niezależnie od trybu, w którym miało nastąpić udostępnienie informacji publicznej.

Do aktualizacji znamion wskazanego czynu zabronionego dochodzi w chwili, w której upłynął ustawowy termin na jej udostępnienie albo wydania odpowiedniej decyzji odmownej (Bidziński, Chmaj, Szustakiewicz 2018).

Nadmienić trzeba nadto, że przesłanką warunkującą poniesienie omawianej odpowiedzialności jest również wprowadzenie wnioskodawcy w błąd poprzez udzielenie niezgodnej ze stanem rzeczywistym odpowiedzi co do faktu posiadania żądanej informacji (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 13 października 2005 r.).

Sankcja przewidziana w art. 23 ustawy o dostępie do informacji publicznej zastosowana może zostać wyłącznie w wyniku przeprowadzenia odpowiedniej procedury karnej przez sąd powszechny. Właściwości nie znajdzie tutaj zatem sąd administracyjny. Jego kognicja ogranicza się bowiem do oceny, czy wniesiona przez wnioskodawcę skarga jest zasadna, czy też nie (Bidziński, Chmaj, Szustakiewicz 2018).

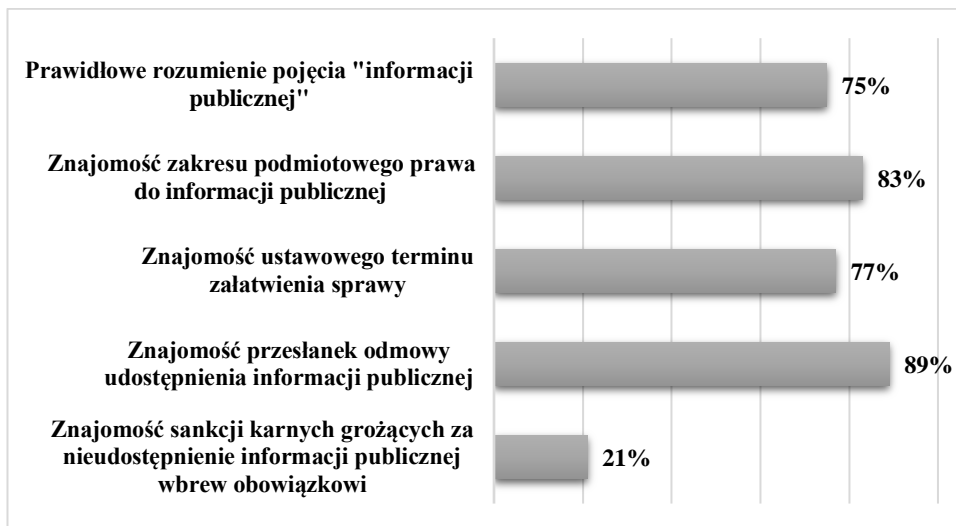
Badanie w przedmiocie dostępu do informacji publicznej w spółkach komunalnych

W związku z przygotowaniem niniejszego artykułu przeprowadzone zostało badanie wśród pracowników wybranych spółek komunalnych, mających siedziby w województwie śląskim. Próba badawcza dobrana została tak, aby badaniem objęte zostały spółki realizujące różnorodne zadania publiczne, m.in. w zakresie transportu i mieszkalnictwa. Badanie przybrało formę kwestionariusza ankietowego.

Celem badania było w szczególności ustalenie wpływu wykonywania obowiązków w zakresie zapewnienia dostępu do tejże informacji przez spółki komunalne na wykonywanie przez nie podstawowych obowiązków związanych z realizacją

zadań użyteczności publicznej, które powierzone zostały im przez gminy. Badanie miało również na celu weryfikację znajomości przepisów regulujących prawo do informacji publicznej wśród pracowników tego rodzaju spółek, która wywiera istotny wpływ na zarządzanie informacją publiczną. Przedmiot badania stanowiły także kwestie odnoszące się do rozstrzygnięć wydanych przez badane pomioty w zakresie prawa do informacji publicznej.

Na *Rysunku 3* przedstawione zostały wyniki badania w zakresie znajomości przepisów regulujących prawo do informacji publicznej przez pracowników spółek komunalnych uczestniczących w badaniu.

Rysunek 3. Wyniki badania – znajomość przepisów regulujących prawo do informacji publicznej przez pracowników spółek komunalnych

Źródło: Opracowanie własne

Przeprowadzone badanie ujawniło, iż pracownicy badanych spółek komunalnych dobrze znają regulację prawną dotyczącą prawa do informacji publicznej. Mimo trudności w zdefiniowaniu pojęcia „informacja publiczna”, pojęcie to jest prawidłowo interpretowane przez 75% pracowników uczestniczących w badaniu. Z kolei wiedzę dotyczącą zakresu podmiotowego prawa do informacji publicznej posiada 83% pracowników. Natomiast w zakresie terminu załatwienia sprawy w przedmiocie dostępu do informacji publicznej znajomością regulacji ustawowej wykazało się 77% pracowników. Wiedzą na temat przesłanek warunkujących odmowę udostępnienia informacji publicznej wykazało się zaś blisko 90% badanych.

Należy zatem stwierdzić, że pracownicy spółek komunalnych uczestniczących w badaniu mają prawidłową wiedzę w zakresie regulacji prawnej w przedmiocie dostępu do informacji publicznej. Okoliczność ta ma zaś bardzo istotne znaczenie z uwagi na istotę prawa do informacji publicznej, a także konsekwencji, jakie mogą zaistnieć w przypadku błędnego załatwiania tego rodzaju spraw.

Jednakże trzeba jednocześnie wspomnieć, iż blisko 80% pracowników uczestniczących w badaniu nie ma wiedzy, jakie sankcje karne przewidziane zostały w ustawie w stosunku do osób, które nie udostępniają informacji publicznej wbrew ciążącemu na nich obowiązkowi. Wynik ten stanowić może konsekwencję tego, że w stosunku do badanych podmiotów, mimo wydawania przez nie decyzji w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej, jedynie w nielicznych przypadkach wniesiona została skarga do sądu administracyjnego.

Na kolejnym rysunku przedstawione zostały wyniki badania w zakresie czasu załatwienia sprawy w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej oraz wpływu załatwienia tejże sprawy na wykonywanie podstawowych obowiązków przez pracowników spółek komunalnych (*Rysunek 4*).

Rysunek 4. Wyniki badania – czas załatwienia sprawy przez pracowników spółek komunalnych oraz wpływ jej załatwienia na wykonywanie podstawowych obowiązków

Źródło: Opracowanie własne

Z przeprowadzonego badania wynika, iż w przypadku 85% spraw, ich załatwienie wymagało od pracowników spółki poświęcenia powyżej 1 godziny czasu pracy. Nadmienić należy również, że 15% spośród tych spraw wymagało przeznaczenia na ich załatwienie powyżej 5 godzin czasu pracy.

Znaczna część respondentów (80%) wskazała nadto, że załatwienie spraw w przedmiocie dostępu do informacji publicznej miało wpływ na terminowość wykonywania podstawowych obowiązków dotyczących realizacji zadań publicznych spoczywających na spółce. Co istotne, 13% spośród tej części respondentów wskazało, iż załatwienie spraw w zakresie dostępu do informacji publicznej w każdym przypadku skutkowało opóźnieniem w wykonywaniu podstawowych obowiązków.

Podsumowanie

Spółki komunalne stanowią podmioty tworzone przez jednostki samorządu terytorialnego w celu realizacji tzw. zadań użyteczności publicznej, polegających na bieżącym i nieprzerwanym zaspokajaniu potrzeb ludności w drodze świadczenia usług powszechnie dostępnych.

W związku z realizacją zadań użyteczności publicznej spółki wykorzystują mienie publiczne i gospodarują środkami publicznymi. W konsekwencji spółki są

jednocześnie dysponentem informacji publicznej, a tym samym zaliczają się do kręgu podmiotów zobowiązanych do jej udostępnienia. Obowiązki w tym obszarze obciążają zatem spółki niezależnie od obowiązków w zakresie realizacji zadań użyteczności publicznej. Dostęp każdej osoby do informacji publicznej zasługuje niewątpliwie na aprobatę. Stanowi on bowiem mechanizm kontroli społeczeństwa nad instytucjami publicznymi (Sęk 2013, s. 481). Jednakże dostęp ten odbywać powinien się w oparciu o odpowiednią regulację prawną, a przede wszystkim w przypadkach w niej przewidzianych.

Zasady i formy udostępniania informacji publicznej uregulowane zostały w ustawie o dostępie do informacji publicznej. Spółki zobowiązane są zatem do stosowania regulacji tejże ustawy, a nadto – w przypadkach omówionych w niniejszym artykule – do stosowania regulacji *Kodeksu postępowania administracyjnego*. Co istotne, za nieprawidłowe wykonywanie obowiązków w zakresie dostępu do informacji publicznej podmiotom reprezentującym spółkę grożą sankcje, w tym ustawowe sankcje karne.

Mając na uwadze powyższe, należy wskazać, że spółki komunalne powinny prawidłowo zarządzać informacją publiczną znajdującą się w ich dyspozycji. W szczególności powinny udostępniać ją podmiotowi żądającemu w każdym przypadku, gdy nie zachodzą przesłanki do dokonania odmowy. Nadto jej udostępnienie następować powinno zgodnie z regulacją innych ustaw, w tym zwłaszcza odnoszących się do ochrony danych osobowych (anonimizacja danych osobowych). Jakiegokolwiek naruszenie w tym zakresie prowadzić może m.in. do naruszenia prywatności określonych osób, a tym samym jej dóbr osobistych, co może rodzić dla spółki daleko idące konsekwencje cywilnoprawne.

Z kolei w przypadku zaistnienia przesłanek warunkujących odmowę udostępnienia informacji publicznej konieczne będzie dokonanie odmowy w zakresie jej udostępnienia. Rozstrzygnięcie w tym obszarze powinno nastąpić zaś w formie kwalifikowanego aktu administracyjnego, jakim jest decyzja administracyjna, która wydawana jest co do zasady przez organy administracji publicznej. W tym zakresie spółka zobowiązana będzie stosować odpowiednio procedurę administracyjną, a na ewentualnym dalszym etapie sprawy – procedurę sądowo-administracyjną.

Co również istotne, załatwienie sprawy w przedmiocie dostępu do informacji publicznej, a zatem zarówno jej udostępnienie, jak i wydanie decyzji odmownej, nastąpić powinno co do zasady bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku. Termin ten jest zatem terminem krótszym aniżeli termin przyjmowany co do zasady w spółkach komunalnych na załatwienie określonej sprawy. Niezałatwienie sprawy w terminie skutkować może zaś złożeniem przez podmiot uprawniony skargi na bezczynność spółki do sądu administracyjnego.

Z powyższego wynika, iż w procesie zarządzania informacją publiczną spółki komunalne winny dokonywać każdorazowej dogłębnej analizy sprawy w zakresie ewentualnego udostępnienia bądź nieudostępnienia informacji publicznej i po jej przeprowadzeniu podjąć odpowiednie działanie. Przede wszystkim w zarządzaniu informacją publiczną spółki komunalne nie powinny przyjmować rozwiązań mających na celu każdorazowe udostępnienie lub każdorazową odmowę udostępnienia

informacji publicznej. Bowiem jak wskazano w niniejszym artykule, wszelkie nieprawidłowości w zarządzaniu informacją publiczną mogą rodzić dla podmiotów reprezentujących spółkę daleko idące sankcje, w tym sankcje karne, o których rozstrzygać będzie sąd powszechny w wyroku karnym, wydanym w toku postępowania karnego.

Na prawidłowość zarządzania informacją publiczną w spółkach komunalnych wpływa niewątpliwie wiedza i doświadczenie pracowników w zakresie dostępu do informacji publicznej. Z przeprowadzonego badania można bowiem wywieść, że kwalifikacje i doświadczenie pracowników wpłynęły odpowiednio, w zależności od konkretnego stanu faktycznego sprawy, na rzetelne, uzasadnione i zgodne z przepisami udostępnianie lub odmowę udostępnienia informacji publicznej.

Literatura

1. Banasiński C., Jaroszyński K.M. (2017), *Ustawa o gospodarce komunalnej. Komentarz*, Wolters Kluwer, Warszawa.
2. Banaszak B. (2012), *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, wyd. 2, C.H. Beck, Warszawa.
3. Bidziński M., Chmaj M., Szustakiewicz P. (2018), *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, wyd. 3, C.H. Beck, Warszawa.
4. Bogdanov D. (2016), *Zarządzanie informacją publiczną w jednostkach samorządu terytorialnego*, seria: Studia i Monografie, nr 493, Wydawnictwo Uniwersytetu Opolskiego, Opole.
5. Cybulska R. (2014), *Brak przymiotu informacji publicznej tzw. dokumentu wewnętrznego na przykładzie wybranych orzeczeń*, „Przegląd Prawa Publicznego”, nr 9.
6. Dolewka Z. (2017), *Funkcjonowanie spółek komunalnych w Polsce*, „Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu”, nr 477. DOI: 10.15611/pn.2017.477.05
7. Dziadkiewicz M. (2015), *Modele organizacyjne zarządzania gminnym zasobem mieszkaniowym*, [w:] Ulfik A. (red.), *Koncepcje zarządzania zadaniami własnymi realizowanymi przez samorząd terytorialny*, Wydawnictwo Akademii Wychowania Fizycznego w Katowicach, Katowice.
8. Dziadkiewicz M. (2016), *System wynagradzania osób zarządzających spółkami Gminy w świetle najnowszych zmian ustawowych*, „A Review of Current Management Problems”, Vol. 1.
9. Dziadkiewicz M., Pabian A. (2017), *Program miękkiej windykacji w zarządzaniu gminnym zasobem mieszkaniowym*, „Przegląd Organizacji”, nr 12(935).
10. Hauser R., Niewiadomski Z. (red.) (2011), *Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz z odniesieniami do ustaw o samorządzie powiatowym i samorządzie województwa*, wyd. 1, C.H. Beck, Warszawa.
11. Kamińska I., Rozbicka-Ostrowska M. (2016), *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, wyd. 3, Wolters Kluwer, Warszawa.
12. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. uchwalona przez Zgromadzenie Narodowe w dniu 2 kwietnia 1997 r., przyjęta przez Naród w referendum konstytucyjnym w dniu 25 maja 1997 r., podpisana przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 16 lipca 1997 r. (Dz.U. 1997 nr 78 poz. 483, z późn. zm.).
13. Modras A. (2004), *Status spółki komunalnej w świetle przepisów prawa administracyjnego*, „Samorząd Terytorialny”, nr 7-8.
14. Rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Małopolskiego z dnia 18 września 2015 r., WN-II.4131.1.31.2015, Legalis.
15. Safian M., Bosak L. (red.) (2016), *Konstytucja RP. Tom II. Komentarz do art. 87-243*, C.H. Beck, Warszawa.

16. Sęk A. (2013), *Zarządzanie informacją publiczną w działalności samorządu gminnego w Polsce*, „Zeszyty Naukowe Ostrołęckiego Towarzystwa Naukowego”, nr 27.
17. Szustakiewicz P. (2016), *Definicja informacji publicznej w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego*, „Przegląd Prawa Publicznego”, nr 10.
18. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (tekst jednolity: Dz.U. 2017 poz. 1257).
19. Ustawa z dnia 15 września 2000 r. *Kodeks spółek handlowych* (tekst jednolity: Dz.U. 2017 poz. 1577).
20. Ustawa z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (tekst jednolity: Dz.U. 2017 poz. 827).
21. Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (tekst jednolity: Dz.U. 2017 poz. 1369).
22. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (tekst jednolity: Dz.U. 2016 poz. 1764).
23. Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz.U. 2017 poz. 1875).
24. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 marca 2017 r. (sygn. akt I OSK 1531/15).
25. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 grudnia 2017 r. (I OSK 656/17), LEX.
26. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 sierpnia 2016 r. (sygn. akt I OSK 122/15), Legalis.
27. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 stycznia 2018 r. (sygn. akt I OSK 1449/16).
28. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 września 2012 r. (sygn. akt I OSK 1274/12), Legalis.
29. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 21 lutego 2017 r. (sygn. akt II SA/Bk 790/16), Legalis.
30. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 6 marca 2018 r. (sygn. akt II SA/Bk 899/17), LEX.
31. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 6 października 2011 r. (sygn. akt II SAB/Bk 6/11).
32. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 10 października 2016 r. (sygn. akt IV SA/GI 348/16), Legalis.
33. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 25 lipca 2017 r. (sygn. akt IV SAB/GI 138/17), Legalis.
34. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 27 października 2016 r. (sygn. akt II SA/Go 653/16), Legalis.
35. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 17 listopada 2016 r. (sygn. akt II SAB/Kr 140/16), Legalis.
36. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 24 stycznia 2017 r. (sygn. akt II SAB/Łd 263/16), Legalis.
37. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2016 r. (II SA/Wa 690/16), Legalis.
38. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 października 2015 r. (sygn. akt II SA/Wa 1038/15), Legalis.
39. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2017 r. (sygn. akt II SA/Wa 2167/16), Legalis.
40. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 lipca 2016 r. (sygn. akt II SAB/Wa 949/15), Legalis.
41. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 13 października 2005 r. (sygn. akt IV SAB/Wr 41/05), Legalis.

42. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 19 października 2017 r. (sygn. akt IV SA/Wr 399/17), Legalis.
43. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 28 września 2017 r. (sygn. akt IV SA/Wr 561/16), Legalis.

MANAGEMENT OF PUBLIC INFORMATION IN MUNICIPAL COMPANIES

Abstract: The article is devoted to the management of public information in municipal companies. The first part of the article draws attention to the essence of municipal companies, which are entities created by local government units to implement public utility tasks, and thus entities that are service holders of public information. At the same time, an attempt was made to define public information in the light of the binding legal regulations. In the further part of the article, it was pointed out that municipal companies need to manage public information properly. In particular, the management principles which should be followed, and thus the rules for making public information available, as well as any possible refusal in this respect, were discussed. Attention was drawn to the sanctions that threaten entities representing municipal companies in the event of faulty management of public information which is at the disposition of the company. The article discusses the results of a study conducted among the employees of the selected municipal companies seated in the province of Silesia and having a different scope of activities. The aim of the study was to determine the impact of performing by municipal companies the duties related to public information on performing their basic duties related to the implementation of public utility tasks. The research took the form of a questionnaire.

Keywords: management of public information, municipal company, public information, public tasks, public sector